

Nhà Văn PHÙNG QUÁN (1932-1995)

www.vietnamvanhien.net

THƠ

PHÙNG QUÁN

[18 Bài]

Bài ca Nguyễn Văn Trỗi

Ơi cô! ơi bác, ơi chị, ơi anh
Ơi trái dứa xanh, ơi con chim trắng
Ơi dòng sông nắng, ơi ngọn núi mưa
Ơi tím hoa cà, ơi vàng nong kén
Ơi mù động biển, ơi mây Trường Sơn
Ơi Cửu Long giang, ơi trang sách mở
Ơi khăn quàng đỏ, ơi ngó sen hồng
Ơi gậy tầm vông, ơi đồng hợp tác
Ơi thơ, ơi nhạc, ơi, ơi, ơi ơi!
Ai muốn tìm chi? thì tôi xin chỉ
Ai muốn tìm đất, lên vùng khai hoang
Ai muốn tìm non, thì lên Việt Bắc
Tìm rừng chôn giặc, thì vào Tây Nguyên
Tìm buồm, tìm thuyền thì đi ra biển
Muốn tìm mùa xuân thì theo cánh én
Tìm trăng kháng chiến thì vào miền nam
Tìm người trung kiên, gan vàng dạ sắt
Bốn phía thù vây, hai tay trói chặt
Mười họng súng giặc chĩa thẳng vào tim
Vẫn lấy niềm tin làm gươm chém trả
Lấy mắt làm lửa, tiếng nói làm cờ
Tấn công kẻ thù, thì tìm anh Trỗi
Ơi ai muốn tìm người thợ VIỆT NAM
Như muôn người khác,
Rất mực bình thường
Như tre đầu thôn
Như dứa cuối ngõ
Như tên trên nổ
Như cây giữa rừng
Như gậy tầm vông
Như chông chờ giặc
Vì yêu sâu sắc
Vì thù nấu nung
Không muốn nhân dân
Sống quỳ, sống khổ
Chiều hôn tóc vợ
Đêm ra chiến trường
Sống thì xả thân
Chết thì chiếu sáng
Thì tìm Anh Trỗi
Ơi ai muốn tìm người thợ thanh niên

Mặt như gương rọi
Hạnh phúc vừa hái
Cầm chưa ấm tay
Vợ yêu chần gối
Tuần trăng chưa đầy
Nghe nhiệm vụ gọi
Dưới cờ có ngay
Cần thì nhẫn cưới kéo thành dây bom
Cứu nguy đồng đội
Cực hình nhận phần
Đánh cầu không thắng
Thì đánh pháp trường
Biển cọc xử bắn, thành lũy tấn công
Trên nắp áo quan, cầm cờ quyết thắng, thì tìm anh Trỗi
Anh Nguyễn Văn Trỗi
Anh Nguyễn Văn Trôi
Anh Nguyễn Văn Trội
Cả ba cách gọi
Đều là gọi anh
Như hoa, như huê, đều là thơm ngát
Như đàn như đờn đều ngân tiếng nhạc
Như hận, như hờn đều là bất khuất
Như nở như ná đều là giết giặc Trang 5
Như biển, như bể đều là mộng mông
Như hường, như hồng đều sắc cờ Đảng
Như đào, như điều đều là nhiều thắm phủ lấy giá gương
Ơi cô! ơi bác, ơi chị, ơi anh
Ơi ai muốn tìm Anh Trỗi, Anh Trôi
Trở ra nghĩa địa
Tìm mồ cỏ xanh
Cây thập tự trắng
Cái quan tài xanh
Một người như Anh
Chúng chôn sao nổi
Không chôn nổi núi mẹ, núi con...
Đến ngọn Trường Sơn
Chúng chôn sao nổi
Hương là chôn Anh
Anh Nguyễn Văn Trỗi
Anh Nguyễn Văn Trôi
Anh Nguyễn Văn Trội
Cả ba tên gọi
Đều là gọi Anh

Bài thơ ru con gái của bà mẹ công nhân kiến trúc

Mẹ thương con gái mẹ ngoan
Mẹ xây nhà máy, mở đường khai sông

Có ai hỏi tuổi của con
Bắt tay mẹ tính công trường đã xây
Con sinh ở nhà máy xay
Dựng nhà máy điện con gần một năm
Con lên cơn sốt mọc răng
Vào lúc mẹ bận thi công máy chè
Về khu công nghiệp Việt Trì
Thì con chập chững bước đi bước đầu
Con chơi, con quấy, con đau
Mẹ quên ngày nào, đất nước đã ghi
Về con, mẹ muốn nhớ gì
Mẹ hỏi nhà máy, đường đi, cống cầu

Con lên mười tám tuổi đầu
Con đẹp, con giàu gấp mấy mẹ cha
Con rằng nếu sống thiếu hoa
Vóc gấm, lụa là, không sống được đâu
Con nghe người mặc vải nâu
Con không tin được, cho câu nói đùa.

Mẹ thương con gái mẹ ngoan
Mẹ xây nhà máy, mở đường khai sông
Để dành gầy vốn cho con
Đến tuổi lấy chồng, làm cửa hội môn.

Bài thơ ru con trai của bà mẹ công nhân kiến trúc

Ru con, con ngủ cho ngoan
Mẹ ra công trường, mẹ đúc bê tông
Mẹ xây nhà máy chín tầng
Xây thành phố mới để phần cho con.

Con mẹ là con công nhân
Từ thưở lọt lòng, con phải cho quen
Ngủ yên giữa tiếng máy rền
Ba bẻ búa nện, bốn bên lửa hàn
Tiếng này thay mẹ ru con
Tiếng võng công trường đất nước đang đưa.

Con trai mẹ đã sướng chưa ?
Ru con cả nước cầm đưa võng lành
Đưa qua, cỏ dại đồi xanh
Đưa về, đã thấy lán tranh dựng rồi
Đưa qua, nền đất đỏ tươi
Đưa về, đã thấy chân trời phủ che

Ai che, không phải che mây
Tường cao nhà máy bốn bề mọc lên
Võng con đang ngủ võng tiên!
Cứ đưa một nhịp hiện thêm công trình
Ru con đến tuổi trưởng thành
Giao con làm chủ những thành phố hoa!

Con ơi kẻo báo đến giờ
Ngủ cho yên giấc, mẹ ra công trường.

CẢM TẠ

Như một triệu phú hoang toàng
Tôi đã bốc rời thơ tôi
Ném vung vãi tiêu xài không tiếc
Vàng-nén-thơ tôi đem làm đá lát đường
Cho những bàn chân lao碌
Với một lòng tin ngu dãi ngây thơ
Thơ mình tiêu trọn đời không hết!...

Nhưng rồi một hôm
Cách đây đã nhiều năm
Tôi choáng người碌 túi
Túi rỗng không!
Vàng-nén-thơ tôi đã tiêu đến vụn cuối cùng...
Nhà triệu phú phá sản
Túi rỗng không một đồng
Vẫn có thể sống
Bằng cách ngửa tay xin bố thí
Nhưng làm sao tôi có thể
Sống không thơ?...

Thơ tôi biết xin ai
Ai cho?
Thơ với tôi là nước trên sa mạc
Đã từ nhiều năm nay
Tôi sống mà như chết
Cơn khát thơ thiêu đốt trái tim tôi
Tôi đã đi rao cùng thiên hạ:
- Ai - đổi - thơ - lấy - máu!
Không ai đổi
Vì máu tôi không cùng nhóm máu họ
Và thơ họ không cùng nhóm thơ tôi

Giữa thành phố quê hương
Bất ngờ tôi gặp em
Rất thật mà như là ảo giác
Một ốc đảo bóng chà là xanh mát
Giếng sa mạc đầy tràn...

Tôi uống thơ tôi từ đôi mắt em nhìn
Tôi vục môi uống không kịp thở
Cảm tạ em tôi đã hồi sinh!...

Trong khoảnh khắc tôi lại trở thành triệu phú
Vàng - thơ em cho lại đầy ắp hồn tôi
Em cho hào phóng
Như suối nguồn nơi phát tích
Em cho đầy tràn
Như cơm trong nôi đất Thạch Sanh!

Cảm tạ em
Tôi đã hồi sinh...

CÂY CỌ

Kể từ khi hạt gieo xuống đất
Cho đến lúc bứng được cây trồng
Phải mất đúng hai năm.

Kể từ khi rễ cây bén đất
Cho đến lúc chặt được ngọn lá đầu
Phải bảy năm sau

Mỗi năm cây ra mười hai lá
Như mỗi năm có mười hai tuần trăng.

Người sốt ruột kêu:

- Hữu ích lâu quá!

Cây giản di trả lời:

- Vì tôi là Cọ!

Rồi cây sẽ chẳng nói gì thêm
Vững chãi khiêm nhường cây lớn lên
Cho đến lúc vượt muôn loài cây khác
Tạc lên nền trời những đỉnh xanh..

Nhà lợp lá cọ
Một đời người không quá ba lần
Che mát nghìn cơn nắng lửa
Coi khinh nghìn trận mưa tuôn
Dù trong một mảnh vườn con
Hay trên bặt ngàn sỏi đá.

Cọ vẫn sống cuộc đời đại thụ
Chấp thời gian, mục nát, cuồng phong
Cọ vẫn đứng thẳng trăm năm hay hơn nữa!

Che cho mình dăm tàu lá nhỏ
Che cho đời nghìn tán lá xanh.

CÂY DỨA

Cả một đời chỉ cúi lạy hoa mai
(Nhất sinh đê thủ bách mai hoa - Cao Bá Quát)

Tôi, tôi nghiêng mình trước cây dứa.
Bao giờ tôi cũng kính ngạc
Như đứng trước sức sáng tạo của thiên tài
Ngắm cây dứa tốt xanh trên đất cằn sỏi đá
Với những tàu lá dài màu cỏ đáng gờm.
Và lấp lánh ở giữa, một bình vàng
Ấm áp mát dịu trăm cơn nắng lửa

Dứa ơi!
Người hãy dạy tôi
Cách chắt lọc từ khô cằn sỏi đá
Chất mát mát lành dịu nắng lửa trăm cơn
Để từ cuộc sống gian lao, bất trắc khôn lường
Tôi vẫn viết được,
Dâng tặng đời
Những trang văn đầy ấp mát.

CÂY MẬN VĨNH LINH

Lấp hố bom giữa nhà
Tôi ươm một trái mận
Trái mận tôi cấy ra
Từ bàn tay vợ nắm

Vợ tôi sắp làm mẹ
Thèm ăn rở của chua
Túi áo nàng không khế
Thì cũng mận, cũng mơ

Ôi trái mận, trái mận
Cắn giở còn vết răng
Nảy mầm trong xót thương
Đâm chồi trong thù hận

Vĩnh Linh im tiếng súng
Tôi trở lại ngôi nhà
Nơi vợ tôi nằm xưa
Xum xuê một cây mận

Ôi cây mận, cây mận
Trái chín trĩu cành cong
Trái nào tôi cũng thấy
Cắn giở có vết răng!

CÂY SAO SAO

Sao sao, cây sao sao
Lá cành gió lao xao
Vươn thẳng thân gầy guộc
Ưa đất nghèo, đòi cao

Bao đời nay coi khinh
Sao sao loài vô dụng
Gỗ không mềm không cứng
Dai ngoách toàn những xơ
Nói chi cột kèo nhà
Làm cọc rào không xứng!

Đến lửa chẳng buồn rước
Củ đốt chỉ khói um
Không sôi nổi nồi cơm
Không chín nổi siêu nước
Dọn nương mất công chặt
Rập đồng phơi nắng mưa
Chẳng đốt được thành tro
Tro sao sao đất đáng!

Nhưng rồi chuyện không ngờ
Gần đây được phát hiện
Đóng những thân tàu biển
Không thứ gỗ quý nào
Tốt bằng gỗ sao sao

Hôm qua không còn xứng
Làm một cây cọc rào
Hôm nay ngang biển lớn
Sừng sững một vóc tàu
Cưỡi muôn trùng sóng mặ
Bạn cùng chim hải âu

Sao sao, cây sao sao
Ưa đất nghèo đòi cao
Đất nước này đâu hiếm
Sao sao, cây sao sao.

CÂY VẠN NIÊN THANH

Vạn-niên-thanh
Ơi cây Vạn-niên-thanh!
Cả một đời tôi chỉ khiếp phục anh!

Anh uống độc khí trời
Anh xơi độc nước lã
Anh vẫn tràn trề sức lực xanh tươi
Vẫn tặng được cho đời chất thơ của sắc lá!

Vạn-niên-thanh
Ơi cây Vạn-niên-thanh
Cả một đời tôi chỉ khiếp phục Anh!

CÂY XƯƠNG RỒNG

Cây chi cây lạ lùng
Không cành cũng không lá
Toàn những thân với thân!
Mà thân thì dựng ngược
Như gậy gộc nghĩa quân
Toàn những góc với cạnh
Lại tua tủa gai chông!

Nhựa độc hơn bọ nẹt
Gai buốt nhọn hơn gươm
Người nghèo đem lược kỹ
Ăn lại lành thay cơm!

Mọc lên từ cát lửa
Hồn vẫn xanh mát trong
Che chở người lương thiện
Trộm cướp đều ngại ngùng
Tên như một biểu tượng
Đời gọi cây xương rồng...

Xương Rồng ơi Xương Rồng!
Anh có thật xương rồng?
Hay xương người nghĩa khí
Ngã xuống rồi hoá thân?...

CHIỀU HÀNH QUÂN

Chiều mưa hành quân
Nước đầm trần thủ
Qua những ngôi nhà bé nhỏ
Như tổ chim mọc rải rác bên đường

Quanh bếp lửa hồng
Vợ chồng con cái
Ngồi so đũa bên nồi cơm mới xới
Trắng dẻo ngọt ngào thơm.

Chúng tôi quên mưa lạnh đường trơn.
Thấy lòng ấm lại.
Trong niềm vui no ấm của nhân dân.

Em bé bỏ bát ăn
Chạy ra cửa
Tranh nhau đếm bộ đội
Đếm ba lô
Đếm súng
Nhoèn miệng cười, mắt sáng như trăng.
- Súng nớ của mi!
- Súng ni của tao!
- Súng tao to hơn!
- Súng tao dài hơn!

Chúng tôi cười:
- Súng của các em tất cả
Trao cho anh đi giành lại áo cơm.

Em cười như ngô rang.
Ấm cả chiều mưa lạnh.
Vành môi em lấp lánh
Cất tiếng hát tình tang:
- Hoan hô anh vệ quốc đoàn,
Ăn sương nằm đất đánh tan quân thù
Tính tình tang, tang tính tình.

Tiếng hát thanh thanh
Ngọt mùi sữa mẹ
Như nhắc chúng tôi
Giữ lấy hoà bình các anh nhé
Cho em vui hát mãi điệu tính tang.

CHỐNG THAM Ô LÃNG PHÍ

Tôi đã đi qua
Những xóm làng chiến tranh vừa chấm dứt
Tôi đã gặp
Những bà mẹ quần giẻ rách
Da đen như củi cháy giữa rừng
Kéo dây thép gai tay máu ròng ròng
Bồi đồn giặc, trồng ngô trả lúa...

Tôi đã đi qua
Những xóm làng vùng Kiến An, Hồng Quảng
Nước biển dâng cao ướp muối các cánh đồng
Hai mùa rồi, lúa không có một bông
Phân người toàn vỏ khoai tím đỏ;
Tôi đã gặp
Những em thơ còm cõi
Lên năm lên sáu tuổi đầu
Cơm thòm thèm độn cám và rau
Mới tháng ba đã ngóng mau ra Tết!
Để được ăn no có thịt
Một ngày...một ngày...
Tôi đã đi giữa Hà Nội
Những đêm mưa lất phất
Đường mùa đông nước nhọn tựa dao găm
Chị em công nhân đổ thùng
Run lẩy bẩy chui hầm xí tối
Vác những thùng phân...
Thuê một vạ một thùng
Mấy ai dám vác ?
Các chị suốt đêm quần quật
Sáng ngày vừa đủ nuôi con...

Một triệu bài thơ không nói hết nhọc nhằn
Của nhân dân lao động
Đang buộc bụng, thắt lưng để sống
Để dựng xây, kiến thiết nước nhà
Để yêu thương, nuôi nấng chúng ta
Vi lẽ đó
Tôi quyết tâm từ bỏ
Những vườn thơ đầy bướm đầy hoa
Những vản thơ trang kim vàng mã
dán lên quân trang dẫm mồ hôi và máu tươi Cách Mạng!

Như công nhân
Tôi quyết đúc thơ thành đạn
Bắn vào tim những kẻ làm càn
Vào lỗ người tiêu máu của dân
Như tiêu giấy bạc giả!

Các đồng chí ơi
Tôi không nói quá
Về Nam Định mà xem
"Đài xem lễ" họ cao hứng dựng lên
Nửa chừng bỏ dở
Mười một triệu đồng dầm mưa giải gió
Mồ hôi máu đổ mốc rêu
Những con chó sói quan liêu
Nhe răng cắn rứt thịt da cách mạng!

Nghe gió mùa đông thổi đêm suốt sáng
Nhớ "Đài xem lễ" tôi xót bao nhiêu
Đất nước đêm nay không đếm hết người nghèo
Thiếu cơm thiếu áo...

Bọn tham ô, lãng phí, quan liêu
Đảng đã phê bình trên báo
Còn bao tên chưa ai biết ai hay?
Lớn, bé, nhỏ, to, cao, thấp, béo, gầy...
Chúng nảy nòi, sinh sôi như dòi bọ!
Khắp đất nước đâu đâu chẳng có!

Đến một ngày Đảng muốn phê bình tất cả
E phải nghìn số báo Nhân dân!

Tôi đã dự những phiên tòa xử tội
Những con chuột mặc áo quần bộ đội
Đục cơm khoét áo chúng ta
Ăn cắp máu dân đổi chác đồng hồ
Kim phút kim giờ lép gầy như bụng đói
Những mẹ già, em trai, em gái...
Còng lưng rỏ mắt lẩn vành đai!

Trung ương Đảng ơi!
Lũ chuột mặt người chưa hết.
Đảng cần phải lập những đội quân trừ diệt
Có tôi!
Đi trong hàng ngũ tiên phong.

CHƯA CÓ ĐỀ

Giấy trắng đời em
Là
Cành cây mộng tưởng
Thơ anh
Là
Cánh chim, bay dài không nơi đậu
Một sớm đỗ nhò
Hót khúc hót buồn
Rồi bay đi...

Giấy trắng lại hoàn nguyên giấy trắng
Cành cây mộng tưởng vắng bật tiếng chim...

Thôi em ơi
Đừng tìm lại làm gì!
Hãy để cho cành cây đời em yên tĩnh
Và cũng là yên tĩnh cánh chim

Còn tiếng hót
Sẽ đọng thành kỷ niệm
Một tiếng ru hời
Đồng vọng tuổi thơ em.

CỎ

Giấy trắng quá

Và

Mắt em trong quá

Liệu thơ tôi có xứng trắng trong này...

Đây đâu phải thơ

Chỉ là những tiếng tôi thì thầm lúc buồn khổ

Để người đau, tôi chẳng muốn ai hay...

Nhưng em đã đến

Mắt trong và giấy trắng

Trưa Hồ Tây, mặt trời nở đỏ vườn

Chỉ một lý do ấy

Tôi đã không từ chối được

Hát cho em nghe những tiếng tôi nức thầm...

Nếu em cứ bảo đó là thơ

Thì hãy coi thơ này hát lên từ lá cỏ

Lá cỏ vệ đường

Lá cỏ không tên

Người này lặng im nghe cỏ hát

Người kia xéo giày, dẫm đạp lên...

Nhưng không sao cả em ơi

Cỏ sinh ra là để gót giày dẫm đạp

Để vô danh

Để xanh

Và

Để hát.

ĐÁNH CHIẾM TIM EM

(Tình yêu nhìn qua mắt quân sự)

Anh phát cao lá cờ yêu đương
Trên nóc pháo đài tim em cố thủ
Anh thét to cảm động cả bầu trời
Xao xuyên hết các tinh cầu vũ trụ:
-Tim em anh chiếm được rồi!
Muôn thế kỷ thuộc về anh mãi mãi!

Mười tháng trời anh đánh chiếm tim em
Ngã xuống, đứng lên, chết đi, sống lại
Đâu khổ đến già đi như trái núi
Lo lắng giận buồn đại bác nã tim anh!

Em biết không em ơi
Một lời nói vô tình em lạnh nhạt
Còn hơn thuốc nổ nghìn cân
Châm lửa nghiền tim anh vỡ nát
Thơ ca mộng ước nghìn lần

Em biết không em ơi
Đôi mắt em trang nghiêm đăm đuối
Chỉ nhìn anh trong một phút thôi
Em giúp anh lột xác mình trẻ lại
Hay vượt qua lửa bỏng nước sôi

Bao nhiêu đêm anh thao thức
Trước mặt anh sừng sững lũy tim em
Trên đỉnh tim bay lá - cờ - đôi - mắt
Đẹp vô cùng quyến rũ khuyến khích anh

Nên tiến lên hay cúi đầu hàng phục?
Hay bỏ đi chiếm tim khác dễ hơn?
Nhưng anh nghĩ
Những pháo đài xi măng cốt sắt
Chỉ đầu hàng những người lính có gan
Và những trái tim khó khăn nhất
Chỉ dành cho những người chân thật yêu đương

Những trái tim như em
Không bao giờ chịu thua vũ khí lời đường mật
Đập đầu van lạy cầu xin
Anh đem cả tình yêu chân thành nhất

Lấy tim anh làm vũ khí chiếm tim em

Ngồi trong xe tăng tim anh vượt qua lửa bỏng
Lửa mắt em mười tháng nắng mưa
Đêm nay đêm tháng sáu trời sao lồng lộng
Trên đỉnh pháo đài tim em anh đã cắm cờ

Anh phát cao lá cờ yêu đương
Trên nóc pháo đài tim em cố thủ
Anh thét to cảm động cả bầu trời
Xao xuyên hết các tinh cầu vũ trụ
Tim em anh chiếm được rồi
Anh ở lại không bao giờ ra nữa
Nói như thế em ơi còn có nghĩa
Đời đời chung thủy yêu em!

6/1955

Nguồn: Thơ Phùng Quán, NXB Văn học, 2003.

SÁM HỐI

**Quý rạp trán trước đèn Diệp lục
Tôi tạ tội cùng cỏ cây
Tôi đã mắc phải nhiều trọng tội:**

**Khổ đau cuộc đời mà tôi phải nếm trải
Tôi chưa đủ gan nếm trải đến tận cùng
Tôi chưa đủ tình thương
Để thương tất cả những gì cần được thương...
Tôi xin được trừng phạt!**

**Hãy đội lên đầu tôi một vành - gai - nước - mắt
Đóng đinh câu rút tôi lên thập - tự - tình - yêu**

**Hỡi bạn hữu thân sơ!
Trước khi mỉm cười với tôi
Hãy quát lên lưng trần tôi ngọn roi thương khó**

**Một trăm năm sau
Tôi sẽ rời thập tự
Với tấm lòng và mắt trẻ sơ sinh.**

TỰ BẠCH

(Trích)

Ngày tôi lên đường
Cứu nước cứu nhà
Tôi chẳng được như bao nhiêu anh em đồng chí
Có mẹ gấp áo quần
Em gái nắm cơm
Có cha cầm tay dặn dò: Con cố gắng...
Có người yêu đưa tiễn một quãng đường...

Ngày tôi lên đường cứu nước cứu nhà
Tiễn đưa tôi
Chỉ có sóng nước sông Hương dềnh cao chạm bờ cỏ
Trăng hạ huyền như một lưỡi gươm cong
Trăng, sóng thương tôi, đưa một quãng đường.....

Tôi phải trốn trên cây
Tôi phải lặn xuống nước
Chúng dồn tôi đến trường học lớn nhất thế gian
Trường của những kẻ mất tự do, mất nhà, mất nước!

Từ đó trong bóng tối ẩn nấp
Tôi chỉ còn ngủ một mắt
Tôi chỉ còn thức một mắt,
Mắt kia tôi nhìn Huế - của - tôi!
Không phải Huế thật đâu
Chỉ một quầng sáng đỏ
Treo phía chân trời hiu hắt bụi mưa...

Nhưng tôi biết dưới quầng sáng đỏ
Là dốc Nam Giao, là cầu Bạch Hổ
Là bến đò Trường Súng tôi thường qua
Là con đường từ Ngục - Giàng - Xây đến Trung Bộ Phủ
Mẹ tôi thường dắt tôi
Đi từ quê nội lên quê ngoại
Là mái nhà tôi xé cổng tam hoà
Mảnh sân nhỏ xanh một dàn hoa lý
Gốc cau già soi vại nước mưa.....

....

TỰ KIỂM ĐIỂM

Tôi vào quân đội
Những năm chiến tranh trận mạc
Đảng giao tôi công tác:
Giao liên, trinh sát, đánh mìn...

Đất nước hoà bình
Đảng lại giao công tác:
Làm thơ.

Tôi căm ghét bọn lãng phí tham ô
Nguyên rủa chúng chẳng tiếc lời, tiếc chữ!
Nhưng rồi tôi cũng tham ô.
Thơ ca Đảng giao sản xuất ra
Tôi đã lấy đi dăm bảy bận
Gặp người yêu chút quà nhỏ tặng nàng...

PHÙNG QUÁN

Nguồn: <https://www.thivien.net/Ph%C3%B9ng-Qu%C3%A1n/T%E1%BB%B1-ki%E1%BB%83m-%C4%91i%E1%BB%83m/poem-dvSpOw6G-UNduXx6nRzEyg>

www.vietnamvanhien.org

